

BOGOLJUB

TUJINI

Štev. 20., Leto II. VERSKI TEDNIK Nedelja, 16. novembra 1947.

IZ NAJMANJŠEGA SEMENA POSTALO DREVO

To dela krščanstvo v človeku. Iz človeka, polnega napak napravi velikana v krepostih, iz slabica jeklenega moža. Krščanstvo, ki tega v kakem človeku ne stori, ni pravo krščanstvo, je kompromisarsstvo, ki skuša napraviti most med resnico in lažjo, med krepostjo in grehom. Tega človek, v katerem je vsejano seme pravega, globkega krščanstva, ne bo nikdar poskušal. On bo živel tako, kot mu krščanske zapovedi in resnice narekujejo.

Krščanstvo je vera močnih, vera mož. Saj je bil že začetnik krščanstva Jezus mož, ne le po svoji človeški naravi, ampak tudi po svojem življenju, v vsem svojem nastopu, delu in nauku. In kakor je bil sam mož, je zahteval tudi od vseh, ki so hoteli biti Njegovi učenci in privrženci, močnatost, trdnost in doslednost.

Kako je možato nastopil proti farizejem in pismoukom: "Gorje vam, farizeji, hinavci." Bičal je vsako njihovo napako, odločno se postavil za krepost in resnico. Nič se ni bal zamere ali sovraštva, ki bi mu moglo škodovati, tudi za življenje se ni bal. "Poderite ta tempelj, in v treh dneh ga bom spet sezidal." Trgovce izžene iz templja z bičem, mestom, ki se nočejo vrniti k pravemu življenju, kliče gorje.

Odločno se obrača proti vsakemu kolebanju. "Dvema gospodoma ne more nihče služiti. Kdor z menoj ne zbira, raztresa. Kdor ni z menoj, je zoper mene." Zase in svoj nauk zahteva brezpogojno poslušnost ne le v besedi, tudi v vsakdanjem življenju. "Ne tisti, ki mi pravi, Gospod, Gospod, ampak kdor spolnuje voljo mojega Očeta, ta pride v nebeško kraljestvo." Ker to zahteva žrtve, zahteva tudi to od tistih, ki hočejo biti Njegovi. "Kdor hoče biti moj učenec, naj vzame križ na svoje rame in hodi za menoj!"

Prav radi tega zahteva krščanstvo močnih ljudi, ljudi, ki imajo resno voljo prevzeti naše obveznosti, ki so pripravljeni na žrtve in odpovedi. Zahteva zvestobo Bogu kljub oviram, ki so v človeku, ko se je treba boriti proti krvi in mesu, proti strastem, nagnjenjem in skušnjavam.

Zahteva pa tudi boj proti zunanjim kvarnim vplivom, ki prihajajo od sveta, boj proti duhu časa, boj proti krivičnim oblastem, zapeljivosti sveta, tisku, kinu, modi, zabavam. Boj z nasprotniki, ki zafrkavajo, ponižujejo, preganjajo. Zahteva borbo povsod, z vsakim, v vsaki okoliščini - za službo Bogu.

Cerkev je varuhinja tega nauka, pa tudi vzornica te borbe. Jasno in dosledno uči božji nauk. Odločno nastopa, vsakemu pove v brk, kar mu gre, pa naj bo oblastnik, bogataš, hlapec ali berač, pa naj to stane še toliko škode, naj pride nanjo tudi mučeništvo ali odpad.

Prav to zahteva tudi od vernikov. Da dosledno, jasno in borbeno ta njen nauk sprejemajo in ga izvajajo v življenju, pa čeprav iz tega pride škoda, tudi izguba življenja. Nepregledna vrsta mučencev je živa priča tega.

Tudi od nas zahteva to Kristus in Cerkev. Zato bodimo povsod možje. Za jasen nauk božji zastavimo povsod svojo besedo. Nikjer ne odstopiti, umolkniti, se skriti, kjer gre za resnico in krepost. Potem bomo vredni imena kristjan - katolican.

PRED NAMMI VEČNOST SE RAZGRINJA

Na kraj bridkosti in trpljenja
zvonovi nas spominjajo,
tam duše, polne hrepenenja,
molitve naše čakajo.

Pred nami večnost se razgrinja,
za njimi kmalu bomo šli,
življenje hitro se utrinja,
kjer te so zdaj, tam bomo mi.

Zato le zbirajmo molitve,
naj gane vernih duš nas klic,
ki vdano čakajo rešitve
iz ognja in trpljenja vic.

Za duše v vicah vsi darujmo
begunstva našega gorje,
trpljenje z Jezusom združujmo,
ki šel je s križem v smrt za nje.

BRATOM IN SEŠTRAM RAZPRŠENIM DO TUJINI

Š e e n a p o g u b n a p a s t . . .

Veliko nevarnosti ti preti med nedomačimi ljudmi, brat in sestra. Nekatere so ti takoj vidne, druge pa so zelo spretne, zakri-te. Nekatere take, da se zdi, da so naravnost koristne, da so ti v tujini v pomoč, v tolažbo in srečo. Eno tako nevarnost sva pogledala zadnjič - znanje. Lepa, vabljiva, tolažljiva. Zdi se ti, da ti poma-ga nositi nesrečo. V resnici je pa najhujša nevarnost, ki te peha v največjo dušno in telesno nesrečo.

Danes si ogledjva drugo podobno prikrito nevarnost. Čisto nedolžen obraz ima, tako da bi ji človek skoraj ne mogel prisojati slabega namena. Za zdravje, za lepoto, za sodobnost in tako dalje se skriva. Ime ji je moda. Že doma je bila ta nevarnost velika in mnogo jih je spravila v dušno propast, pa tudi v telesno marsikoga.

Da ne bo nesporazuma, povejmo takoj od kraja, da govorimo o nespodobni modi. V službi brezboštva je. Čisto dekla, ki se je u-dinjala brezboštvu vsake vrste. Za namen ima brezboštvo potem te mo-de podirati sramežljivost, potem uničiti čistost. Ko je uničeno in podrto to dvoje, pade vera sama od sebe. Kako satansko pretkan je ta načrt, skrit za tako nedolžnim obrazom. Brezboštvo ve, da ne bo uspelo, če se loti napadati naravnost vero in Boga samega, zato gre po tem ovinku, ki ga vodi čisto gotovo do cilja.

Ce se čudimo, koliko nevere je v naši okolici, potem po-glejmo še odkod? Kar modo pogledjmo. Moški poleti oblečeni samo v ne-ko malenkost, kateri se še komaj sme reči hlače. Ženske prav tako v kratkih hlačah, večkrat samo še kak moderček povrhu. To pri delu.

Sicer pa na vse načine kratko in izrezano. Vse preračunjeno na človeško poželjivost, katero je treba podžgati do skrajnosti. Potem zgori nečistost z vsem plamenom in vera zgori v njej. Ostané v človeku od vsega višjega le še telo in njegova lepota in užitki. Vera zamre, narodnost zamre, vse pade v pozemsko čutno blato.

Fant moj in dekle! Nista prišla v tujino zato, da se izgubita in pokvarita. Prevelika je preizkušnja in njena vrednost prevelika, da bi rodila tako žalosten sad - propad slovenske mladine.

Zato spoznajta tudi to zakrito nevarnost. Uprita se ji z vsó mlado silo slovenske mladine, ki hoče ostati verna, npravno trdna in zdrava, ker se zaveda, da je korenina, iz katere more pognati močan, zdrav, nepokvarjen rod.

Zavržita vse, kar se upira čutu sramežljivosti, pa naj to sodi tujec z zaostalostjo, prenapetostjo ali kakor hoče.

En velik cilj naj bo pred vama: čist, npravno nepokvarjen sem šel od doma. Tujina mi je to čistost in nepokvarjenost le še prekalila, da bom svoj čas lahko svetilnik, ki bo svetil tudi drugim, ki jih bo morda v domovini val brezboštva zajel v te zanke, da bi jih uničil.

TIHO PLAKAJO ZVONOVI

Tiho plakajo zvonovi,
za pokojne molijo,
duše v vicah njih glasovi
z upanjem napajajo.

Luč usmiljenja prižgimo
v svojih srcih tudi mi,
zanje s Cerkvijo molimo:
Bog naj mir jim podari!

Na grobovih ne žalujmo,
v večnost pelje naša pot,
v duhu mesto obiskujmo,
kjer nas združil bo Gospod!

Tam bo konec hudobije,
bolečin in žalosti,
večna sreča tam nam sije,
ki jo dušam Bog deli.

POSVEČUJ GOSPODOV DAN!

V soboto pred praznikom Kristusa Kralja so nekje na Koroškem priredili ples. Debelo tiskani lepaki: Die ganze Nacht Tanz (vso noč ples) so vabili uživaželjno mladino na plesišče; v nedeljo na praznik Kristusa Kralja pa so po prekrokani noči namesto v cerkev šli - spat...

V ponedeljek zjutraj je občinski uslužbenec trgal plesni plakač z občinskih vrat. Le čemu se mu tako mudi, ko puste sicer take papirje cele tedne po stenah nalepljene? Vest mu ne da miru. Ko se je namreč na praznik zjutraj peljala razposajena družba mladih plesalcev s plesišča domov spat, jih je na poti doletela božja sodba. Avto se raztrgal, vsi navzoči so težko ranjeni in se zdaj zdravijo.

v št. vidu v bolnišnici Usmiljenih bratov. Eno dekletko pa je na mestu izdihnilo. S plesišča - v smrt! Ta vest je vzpodbudila občinskega uradnika, da je hitel trgati nesramni plakat z občinskih vrat.

En teden prej pa je Bog kaznoval nekega moža iz istega kraja, ki je šel v nedeljo v hosto sekati drva. Hlod je padel nanj in skrunjevalec je bil pri priči mrtev. Kmalu za tem je nek drug Strassburžan izjavil: "Nak, v nedeljo ne bom več delal."

To je zdaj moderna pridiga, ker drugačne ljudje več poslušat ne gredo.

VELIKA NARAVNA SILA

T o d a ...

Toda - vsaka naravna sila mora poznati red, po katerem se ji je ravnati. In ta red je tem nujnejši in potrebnejši, čim večja in čim močnejša je naravna sila. Če naravna sila ta ji določeni red prevrne, povzroči škodo in opustošenje, ki ga mnogokrat sploh ni mogoče več popraviti.

Vzemimo vodo. Koristna in potrebna naravna sila. Brez vode bi vse življenje na zemlji v kratkem izumrlo. Zemlja bi postala strahotna puščava brez živega bitja. Kot je na primer mesec, ki nima vode. Toda voda mora biti v redu. Ta red so morske globine v katerih stoji morje, so vodne struge, po katerih teče voda, so vodovodne cevi; po katerih se mora pretakati. Če voda prestopi svoje bregove (n.pr. morje ob velikih potresih in vulkanskih izbruhih ali reke ob velikih nalivih), nastane povodenj, ki povzroči večsah naravnost nepopravljivo škodo. Odnáša plodne njive, zasipa travnike, ruši gozdove.

Ogenj je velika naravna sila. Koristna in potrebna. Toda mora se držati reda. Ta red je ognjišče, peč, sploh omejen prostor, kjer sme goreti. Če ta red zapusti, imamo požar, ki uničuje vasi, mesta in gozdove.

Spolni nagon je velika naravna sila. Koristna in potrebna. Brez njega bi človeški rod izumrl. Toda biti mora v redu. Sicer povzroči velika opustošenja, dušna in telesna. Celi narodi so propadli - razvratnost v spolnem življenju je oslabil njihovo življenjsko moč, drugi, dušno bolj zdravi in močnejši narodi so prišli ter jih iztrebili. A niso danes nekateri narodi na isti spolzki poti?

Še večja je dušna škoda. Kajti ta naravna sila je pri normalnem človeku docela v območju njegove proste volje. Torej je pred Bogom in vestjo odgovoren, kako z njo gospodarim. Bog mu je to odgovornost tudi izrecno naložil v šesti zapovedi. Ni nečistost med največjimi smrtnimi grehi - sovraštvo je večji greh - toda brezvernost ima najplodnejše kotišče v nečistosti in pekel ima najbogatejšo žetev prav v tem grehu, ki se mu ljudje najmanj ustavljajo.

Torej tudi spolni nagon mora poznati svoj red, ki mu ga je določil Bog in narava. Ta red je zakonska zveza. V zakonu se udeležuje spolni nagon in sicer v okviru, ki mu ga predpisuje namen zakona. Kar je izven zakona je izven reda, ki ga določita Bog in narava, torej greh.

=====

TOREJ BRATJE, SKUPAJ HODIMO, JEZUS NAS SPREMLJA! ZAVOLJO JEZUSA SMO NALOŽILI KRIŽ, ZAVOLJO JEZUSA OSTANIMO KRIŽU ZVESTI! ON BO NAŠ POMOCNIK, KER NAS BO VODIL IN NAM KAZAL POT.

GLEJ PRED NAMI GRE JE NAŠ KRALJ, KI SE BO BOJEVAL ZA NAS. POGUMNO ZA NJIM, NIHCE NAJ SE NE BOJI! BODIMO PRIPRAVLJENI V BOJU SRCNO UMRETI. BEŽATI OD KRIŽA, TO BI BILO ZA NAŠO CAST NAJVEČJA SRAMOTA. (TOLAŽ KRISTUSOM).

=====

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV

Psalm 17.

(Kralj David se zahvaljuje za rešitev in zmago)



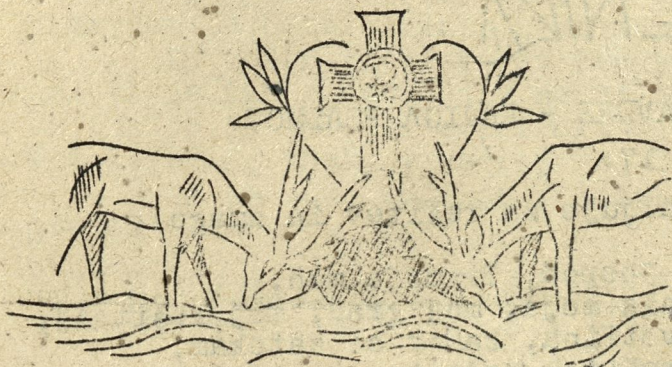
Ljubim Te, Gospod, Ti moja moč,
Gospod, skala moja, moj grad, moj rešitelj,
Bog moj - votlina, kamor se zatekam;
moj ščit, rešitev moja in zavetje!
Klical bom vse hvale vrednega Gospoda,
pa bom rešen svojih sovražnikov. -

Obdajali so me valovi smrti,
pogubni hudourniki so me plašili;
Peklene vrvi so me vezale
smrtne zanjke me ovijale:
v svoji bridkosti sem klical Gospoda,
vpil sem k svojemu Bogu;
slišal je v svojem svetišču moj glas,
moje vpitje je prišlo na njegovo uho. -

In tedaj se je ob udarcu stresla zemlja,
temelji gora so se zamajali in strasli,
zakaj drhtel je od jeze.
Dim je prihajal iz njegovih nosnic,
ogenj, ki uničuje iz njegovih ust,
in oglje v ognju žareče.
In nagnil je nebo in stopil z njega,
črn oblak mu je bil pod nogami.
Vozeč se na kerubu je hitel,
nosile so ga peroti vetra.
Obdal se je s temo kot z ogrinjalom
skril se v temno vodo - goste oblake.
Ob žarenju njegovega obraza so se vžgali -
kot žareče oglje - bliski.
In zagrmel je na nebu Gospod,
Najvišji je dal od sebe glas,
Vrgel je svoje puščice in razgnal jih je sovražnike,
z mnogimi strelami jih je pobil.
Pokazalo se je morsko dno,
razgalili so se temelji zemlje:
tako graja Gospod,
tako silen je dih njegove jeze.
Tedaj je stegnil svojo roko z višine in me zgrabil,
izvlekel me je iz silnih voda.
Iztrgal me je premogočnemu nasprotniku,
protivnikom, ki so bili močnejši od mene.
Napadli so me na dan, ki je bil strašen zame,
pa Gospod je postal moje zavetje,
rešil me je, ker me ljubi. -

ZIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Popolno kesanje.



I. Kaj je popolno kesanje? Na splošno rečeno je popolno kesanje obžalovanje grehov. Toda človek lahko obžaluje grehe iz različnih nagibov. Vzemimo n.p.r. dva otroke, ki sta hudo razžalila svojo mater: eden obžaluje svojo napako zaradi bolečin, ki jih je povzročil materi; drugi, ki nima tako velike ljubezni do matere, obžaluje, ker mu je mati

nekaj velikega obljubila, sedaj bo pa ob vse to. Kesanje drugega je nepopolno. Ne kesa se zaradi materine bolečine, temveč zaradi tega, ker je sam prizadet.

Isto je lahko pri grehu. Lahko obžalujemo svoje grehe zaradi pekla ali vic, ki smo jih zaslužili ali zaradi nebes, do katerih smo izgubili pravico. V tem slučaju je kesanje nepopolno, ker obžalujemo grehe zaradi svoje škode, torej iz sebičnih nagibov. Bolj ljubimo sebe kot Boga.

Lahko pa obžalujemo grehe tudi, ker smo z njimi žalili Boga samega, ki je vse ljubezni vreden; ali ker so naši grehi vzrok Kristusovega trpljenja. To kesanje se imenuje popolno, ker je nagib nesebičen. Človek pozabi svoje koristi. Misli le na Boga, ki ga je žalil. Boga ljubi zaradi njega samega. Kratko: popolno kesanje je obžalovanje grehov, ki izvira iz popolne ljubezni.

II. Ali je težko obuditi popolno kesanje?

V stari zavezi pred odrešenjem je bilo popolno kesanje edino sredstvo za odpuščanje grehov. Vemo, da takrat zakramenta sv. pokore ni bilo. In še to je danes edino sredstvo za odpuščanje milijone in milijone poganov in krivovercev. Vemo, da Bog neče smrti grešnika, ampak da se spreobrne in spokori. Zato popolno kesanje ni tako sredstvo, ki ga ne bi bilo mogoče uporabljati. Če so v stari zavezi obujali popolno kesanje in če ga pagani in krivoverci še danes obujajo, koliko lažje ga lahko obudimo mi, ki smo razsvetljeni po luči evangelija in ki prejemamo toliko dejanskih milosti. Priti moramo do zaključka, da je mogoče obuditi popolno kesanje.

Seveda popolno kesanje lahko obudimo le po nagibu milosti božje. Bog nikomur ne odkloni te milosti. Prav pa je, da za to milost večkrat molimo, posebno pri sveti maši. Tridentinski zbor izjavlja, da nam Bog po daritvi svete maše naklanja dar spokornosti. Kar smo pri najsvetejši daritvi, nam daje Bog, če ga prosimo z živo vero, milost kesanja, trdnega sklepa, ponižnosti, zaupanja, kar nas privede do popolnega kesanja.

Ne pozabimo - opomba je važna - da popolno kesanje obstoji v volji in ne v čustvih. Ni potrebno, da bi pri njem čutili kako ginenost. Sv. Tomáš Akvinski povdarja: "Čustvena žalost ni v naši moči in je ne moremo vzbuditi na povelje." Lahko imamo popolno kesanje, čeprav ne tečejo solze in naša čustva niso ganjena. Zadostuje, da obžalujemo grehe, ker smo z njimi žalili dobroto božjo, ali ker je Jezus zaradi njih trpel.

Ni važno kako besedilo uporabljamo. Dovolj je, da rečemo v

mislih in s skesanim srcem: "Moj Bog, ljubim te iz vsega srca." Ali: "Moj Jezus, usmiljenje!" Vse drugo, kar dodamo, ga samo poživlji.

ČEŠČENJE BREZMADEŽNEGA SRCA MARIJINEGA

2. Upravičenost češčenja Marijinega Srca.

Vprašanje je - ne oziramo se tu na zasebna razodetja - ali je posebno češčenje Srca božje Matere v obrazloženem smislu dovoljeno in zaželeno? Kateri so razlogi zato, da je tako češčenje upravičeno?

a) Češčenje pomeni priznanje, cenjenje, ki ju hočemo tudi na zunaniz izraziti. Da je v tem smislu Marija radi čednosti svojega Srca, ki smo jih omenili zares vredna češčenja, je čisto jasno. Če že o kakem človeku, ki ga radi plemenitosti in dobrote do nas cenimo, skušamo to spoštovanje na zunaniz izraziti, kako neprimerno bolj smemo in moramo to storiti o svoji materi Mariji. Če častimo po navodilih Cerkve mrtve relikvijske svetnikov, je še veliko bolj upravičeno, da častimo živo, telesno Srce Marijino. Še v večji meri pa to velja glede duševnega, notranjega življenja in čednosti Marijinih, ki jih telesno srce simbolizira. Na ta način skušamo povzeti skupaj in poenostaviti vso polnost čednosti in milosti v Mariji.

"Srce" je najgloblje, najbolj notranje, kar ima človek češčenja vrednega na sebi in je vir vseh zunanjih plemenitih del. Celo Bog gleda predvsem na srce človekovo, na najbolj notranje skrito mišljenje, po katerem je treba soditi vrednost zunanjih dejanj. Po preroku Samuelu govori Bog: "Jaz ne sodim človeka po zunanosti, po tem, kakšen je na zunaniz." Človek seveda upošteva to, kar se vidi na zunaniz, Gospod pa gleda na srce. Zunanja dejanja dobivajo svojo vrednost ali manjvrednost po notranjih namenih. S kakšnim veseljem Bog, ki preizkuje srca in obisti, gleda ne prečisto Srce svoje Matere.

b) Samo po sebi bi mogli radi tega prav tako častiti tudi srce, kateregakoli svetnika; v resnici tudi ni nikomur kakšna taka privatna pobožnost zabranjena. Dejansko je tudi Cerkev dovolila častiti s puščico ljubezni prebodeno srce svete Terezije Avilske in srce svetega Vincencija Pavlanskega. Posebno javno pobožnost pa je Cerkev dovolila in jo želi samo do Srca Marijinega. Razlog je jasen. Saj nihče ni stal Srcu Jezusovemu bliže kot Marija. Nihče ni imel tolikega duhovnega deleža pri velikem odrešilnem delu kot Mati Odrešnikova, tako, da ji po pravici lahko rečemo soodrešiteljica (Ben. XV.). Po ljubezni njenega Srca smo bili ljudje rešeni. Tudi ni noben svetnik živel tako bogatega Boga vsečnega notranjega življenja kot Marija. Zato razen Nje nihče nima tolike pravice do našega češčenja in ljubezni - do našega srca.

c) Končno Cerkev želi češčenje Marijinega Srca tudi radi velike duhovne koristi, ki so jo verniki deležni po tem češčenju. Sv. Avguštin pravi: "Le tisti čisto pravilno obhajajo praznike svetnikov, ki njih zgled posnemajo. Ti prazniki so namreč opomin k svetosti. Ne sme nam biti odveč posnemati, kar nas veseli praznovati." Posnemanje svetnikov je najboljši način njih češčenja. Zato tudi tu velja: najboljše češčenje Marije je posnemanje njenih čednosti. Kdor pa prav časti Srce Marijino - to se pravi vedno znova občuduje njeno sveto notranje življenje čednosti - tega bo ta čednost sama privedla do posnemanja. Potrudili se bomo, da bomo kot Marijini otroci poteze svoje Matere skušali vtisniti vase, da ji

postanemo čim bolj podobni, da svoje srce napravimo čimbolj podobno Njenemu.

Prav dometi Marijino Srce je tudi že priznanje pripadnosti k notranjosti, k duhovnosti: Zunanje življenje Marijino nima dosti pozornosti vzbujajočega na sebi. Pa je vendar ona največja v božjem kraljestvu - po svojem notranjem življenju. Vsa njena lepota je v notranjosti. Tako se od Marije učimo iskati prave veličine v notranjosti, v srcu. Na ta način lahko postanemo veliki tudi mi pred Bogom, pa naj naše življenje poteka v še tako ubijajoči vsakdanjosti in malenkostih. Kako času primerna je ta pobožnost, ko danes svet polaga toliko vrednosti na zunanost. V resnici veliki pred Bogom pa niso tisti, ki imajo v svojem življenju pokazati kakšna velika, sijajna dela, ampak tisti, ki stalno in dosledno živijo bogato notranje, na Boga usmerjeno življenje.

Tako je čiščenje Marijinega Srca dogmatično globoko utemeljeno. Nič ni čudnega, če to pobožnost prav v naših časih tako priporočajo in širijo, saj je bila Marijina udeležba pri udreženju človeštva šele v zadnjih letih do polnosti spoznana in priznana in je bila zato imenovana sodrešiteljica in srednica vseh milosti. Zato pa mora biti v skladu mesto, ki ga je Marija Bog določil pri odrešilnem delu, z mestom, ki ga mora imeti Marija v zgradbi krščanske pobožnosti in čiščenja. To mesto pa je neposredno pri Kristusu in s Kristusom, ker je tudi pri njem in z njim najtesneje pri odreženju sodelovala. Le tisti dušni pastir bo v najboljšem smislu besede sodeloben dušni pastir, ki bo poleg Srca Jezusovega tudi vneto častil. Srce Njegove in naše Matere in s preudarno gorečnostjo to pobožnost tudi drugim priporočal in jo širil.

LUC NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje)

"Krištofi!" zašepeče Lavretka.

"Kaj bi rada, draga?"

"Rada bi stopila pred božjega Sodnika kot tvoja nevesta."

"Res?"

"Da. Vidiš, če bom jaz tvoja, potem bo tudi moje vse, kar je tvojega! Poglej, jaz v svoji novi veri nisem mogla storiti nobenega dobrega dela - saj to sam veš. Rada bi stopila pred Boga..." ni dokončala, ker je od strahu padla na tla. Oglušujoč pok je presekal tišino.... Daleč proč od splava je padla prva krogla. Spet se je opogumila in nadaljevala: "Rada bi stopila pred Boga z dobrimi deli.... Ti si pa v svojem življenju storil toliko dobrega.... Če bom tvoja nevesta, bom lahko rekla dobremu Bogu: Kar je moj Krištof dobrega storil, to je tudi moje, ker sem jaz njegova! Potem v nebesih ne bova nikoli ločena."

Tišino preseka drugi strel. Lavretka se tesneje oklene Krištofove roke. Pogleda mu v oči in med točo krogel, ki padajo v vodo reče: "Krištof, zaročam se s teboj za večno ljubezen in zvestobo - tvoja bom za vedno. - In ti? ..."

"Bog je našina priča, da spadava skupaj kot ena sama duša. Kar je mojega naj bo tudi tvoje!"

Ko se je zarila prva krogla v splav, so se našla njuna usta v prvem zaročnem poljubu. (Dalje prihodnjič.)

Izšla iz roke vodnega delegata papeške misije v Tristachu pri
Lionnu.